CRONICA DIN TRAMVAIUL 35

de Luciana Răducanu

Aş vrea să dedic această mini-cărticică tuturor prietenilor mei, care m-au susţinut şi continuă să o facă în cel mai frumos mod, chiar dacă mulţi dintre ei nici nu îşi dau seama de asta.
De asemenea, aş vrea să le mulţumesc tuturor celor care vor citi ce am scris aici. Sper să vă ajute!

Luciana Răducanu

În acest volum au fost adunate scrieri din anul 2005 până în anul 2009.

Pentru critici, întrebări, sugestii sau propuneri, mă găsiţi aici:
http://www.mazdrunka.ro/

CUPRINS

Aş... 4
Tu în oglindă 4
Eu îţi respect bătrâneţea... tu îmi respecţi tinereţea??? 5
Picătura de ploaie... 6
Aşa e dimineaţa mea 7
Au uitat… 7
Masca durerii 8
Moda cititului 9
Creativity killers 9
Aleg să fiu... 10
Oraşul pălăriilor verzi 11
Eu de ce scriu? 12
Dincolo de cer 12
Ochi de cameleon 13
Eu în oglindă 14
Secretul din Munden 14
Nu fi trist că eşti trist! 17
Sămânţa 18
Ceea ce rămâne 19
Am învăţat… 19
Fii fericit! 20
Furnica şi uriaşul 21
Revelaţia orgoliului 22

Jumătate de om

Lumea merge super repede pe lângă el, el nu are picioare.
Lumea de uită de sus la el, el se uită la lumea de sus.
Lumii îi este milă de el, el iubeşte lumea.
Lumea se gândeşte pentru o secundă la viaţa lui, el se gândeşte în fiecare secundă la viaţa oamenilor.
Lumea e întreagă, el e jumătate de om.
Jumătatea care contează.

23 septembrie 2005

Aş...

Aş alerga. Aş alerga un kilometru. Aş alerga doi kilometri. Aş alerga 1000 de kilometri. M-aş opri. M-aş uita la cer. Aş plânge. Aş continua să alerg. Aş alerga 30 de metri. M-aş opri. M-aş prinde de o creangă de copac. Aş râde. Aş râde mult. Aş urla de fericire. Apoi aş zbura. Aş simţi vântul pe faţă cum mă mângâie. Aş zbura atât de tare, încât aş rămâne fără haine. Mi-aş simţi trupul gol, înconjurat de flori de primăvară. Aş zbura din ce în ce mai tare. Aş închide ochii. Aş reveni pe pământ. Aş deschide ochii. Aş sta întinsă pe spate. Aş simţi iarba. Mi-aş ridica jumătate de trunchi de pe câmpul cu flori. M-aş uita în jur. Aş vedea verde. Aş simţi mirosul proaspăt de viaţă. Aş zâmbi. Aş şti. Aş simţi. Aş închide ochii. Te-aş vedea. Mi-ai zâmbi. Ai veni spre mine. Aş deschide ochii. M-aş uita la cer. Te-aş vedea sus, pe o stea. Aş închide ochii din nou. Mi-ai zâmbi. M-ai lua în braţe. M-aş linişti. Aş rămâne aşa o veşnicie. Aş deschide ochii. Aş plânge. Aş zâmbi. Aş şti. Aş încerca. M-aş ridica cu totul în picioare. Aş respira. Aş tăcea. Aş înţelege… Aş fi…

10 noiembrie 2005

Tu în oglindă

Poţi începe prin a te uita în oglindă. E posibil ca acum să nu-ţi mai vezi chipul aşa cum îl vedeai ieri. Îţi dai seama că sub privirea întrebătoare pe care i-o trânteşti persoanei din faţa ta se află mult mai multe lucururi pe care ai vrut dintotdeauna să le descoperi şi nu ai ştiut cum.

Te întrebi de ce. Te întrebi cum. Îţi vine să plângi de furie. Şi deodată, parcă observi ceva în imaginea din faţa ta. Parcă uşor-uşor se înceţoşează. Parcă dispare în lumina beculuişi acolo apare o altă faţă, un alt trup, altcineva. De fapt, dacă te uiţi mai bine, chiar aşa e. Te uiţi la altcineva. Îi vezi fruntea încreţită, ochii miraţi şi în acel moment
evadezi din oglinda ta. Simţi că tu şi cu persoana din oglindă sunteţi ca două palme împreunate pentru o rugăciune. Perfecţiunea se află în voi. În tine.

Imaginea ta nu este decât ceea ce tu percepi din fiinţa ta în acest moment.

Eşti atât cât poţi vedea. Dacă ai putea să te priveşti altfel, poate ai putea să-ţi vezi transparenţa. A existat acolo dintotdeauna, iar tu ştii asta. S-a arătat doar în momentele de disperare, când nu te mai simţeai TU...

Te priveşti în continuare. Devii pasiv. Liniştit. Gânditor... Devii tu. Deodată, imaginea se şterge din faţa ta. Uşor-uşor intri în lumea ta... Acolo unde te-ai născut, ai crescut... Acolo unde pleci acum, din nou...

11 iulie 2006

Eu îţi respect bătrâneţea... tu îmi respecţi tinereţea???

Urc în 35. Dimineaţă. Mă duc la serviciu. Am de cărat mai multe azi. Am un ghiozdan mai mare. M-am mutat la alt birou şi tre să mai car una, alta. Eh, dar iată că se eliberează un loc jos!.. Nu-mi vine să cred! Aşa dimineaţă şi totuşi... un loc liber!

Mă aşez. Merg două staţii. Urcă două babe. Una dintre ele se aşază în faţa mea, iar cealaltă vorbeşte cu ea din picioare. Mă simt cam obosită şi având în vedere că nu a dat semne că ar vrea să stea jos, nu îi ofer locul.

La următoarea staţie, urcă o babă, aranjată bine, cu o geantă cam scumpă şi bijuuri şi haine din aceeaşi categorie. Nu are nimic greu de cărat. Parcă se duce la teatru. Vine direct spre mine şi zice: „lăsă-mă pe mine să stau jos!“

O las să se aşeze şi încep să îi zic:

- Dar poate vroiam şi eu să stau jos!

- Vai, cum îţi permiţi să spui aşa ceva, domnişoară?!?! Nu mai există educaţie în ziua de azi! spune baba.

- Nu mai există educaţie?!? spun eu. Nu v-am lăsat să staţi jos?? zic eu.

- M-ai lăsat că ţi-am zis eu.

- Şi asta e educaţie? Să vii peste un om, să îl ridici de pe scaun că vrei tu să stai jos?!? zic eu deja nervoasă.

- Păi dacă nu vă educăm noi, cine vă educă?! zice baba pe un ton ridicat.

- În nici un caz comunismul, doamnă, îi zic eu scârbită.

În tramvai, unii mai zâmbesc în legătură cu situaţia, alţii se uită urât şi bolborosesc.

- Poate că mi-e şi mie greu să car ghiozdanul ăsta, v-aţi gândit?!? Poate că mi-e rău şi simt nevoia să stau jos! Poate ca vreau şi eu să ajung sănătoasă la vârsta dumitale! Fără dureri de spate sau oase rupte! Şi tot noi suntem de vină! Că suntem tineri şi ne chinuim să trăim în lumea asta bolnavă! Poate că dumneavoastră puteţi să ieşiţi din casă şi la alte ore, nu la cele de vârf şi să nu mai desconsideraţi atât tineretul din ziua de azi! Poate că nu ştiţi ce viaţă au astăzi tinerii! Poate nu ştiţi ce greu e să găseşti de muncă şi cât de mult trebuie să munceşti ca să trăieşti bine. Şi tot noi suntem de vină!

Baba se uită pe geam şi nu mai zice nimic. Tot tramvaiul e pe gânduri. Linişte. Şinele trosnesc. Vatmanul pune frâne destul de bruşte. Oamenii se ţin pe unde apucă. Şi iar începe o zi amărâtă... de muncă...

P.S.: Povestea este adevărată până la faza cand i-am cedat locul babei, care mi l-a cerut cu nesimţire. M-am abţinut cu greu să nu-i spun nimic, dar am scris asta... În fiecare dimineaţă mi-e ruşine de mulţi oameni pe lângă care trebuie să trăiesc câteva minute.

19 septembrie 2006

Picătura de ploaie...

Plouă. Pentru mulţi e o zi tristă, mohorâtă, în care nici soarele nu-şi mai face apariţia pe cer, deşi el e mereu acolo. Pentru mine e o zi normală de joi, în care mă duc la serviciu, cu acelaşi tramvai, numărul 35. Mă urc la aceeaşi uşă, mă îndrept spre acelaşi loc, ca în fiecare dimineaţă. Astăzi nu se vede prea bine prin geam, deoarece picăturile de apă de ploaie l-au împânzit cu plânsul lor. Dar eu mă uit… şi ascult Paula Cole. Şi tot uitându-mă la picăturile de ploaie ce curg pe geamul aburind, îmi dau seama că şi noi, oamenii, suntem ca nişte picături… de apă de ploaie. Şi fixez o picătură. Şi Paula cântă (I'm a grain of sand becoming a pearl). Şi acum eu sunt acea picatură. Şi multe alte picături trec în grabă pe lângă mine. Curg la vale, către oceanul de apă, care este de fapt viaţa însăşi. Şi cresc. Mai vine câte o picătură mică şi se uneşte cu mine. Şi iar cresc. Mă uit la altele din jurul meu. Vin lângă mine, se opresc, se uită la mine, se unesc cu mine pentru o clipă, iar apoi îşi dau drumul şi coboară însetate către ocean. Toate în direcţii diferite. Unele din ele se mai întâlnesc jos, formând curcubeie luminoase. Cu cât cresc, cu atât încep să strălucesc mai tare şi devin mai clară, mai pură. Se poate vedea prin mine. Sunt mai mare decât celelalte picături. M-am unit cu mai multe picături decât altele. Şi mă mai uit o dată în jurul meu. Şi văd că cele care au coborât au lăsat dâre de apă, minuscule… (When I get there I will see myself) Dar acum vin din ce în ce mai multe picături… şi eu mă ţin din ce în ce mai greu… atârn… Mă mai uit o dată, zâmbesc şi… mă las în voia sorţii… cad… mă sparg… în jos… în apă… ocean… viaţă… dar urmele mele sunt mult mai mari decât ale celorlalte… pentru că am

ţinut şi alte picături de mână… (Hang in ther baby, I'm the grain of sand… becoming the pearl)

28 septembrie 2006

Aşa e dimineaţa mea

E dimineaţă. Mijesc ochii şi mă uit în jur. Agitaţie... Lume multă. Gălăgie. Maşini. Trafic mare. Aşa e în fiecare dimineaţă în zona asta unde locuiesc eu... De fapt, m-am şi trezit de la un claxon puternic de BMW, nici nu ştiu ce tip, da nici că mai contează...

Oricum... îmi întind frumos oasele şi, uitându-mă mai bine, îmi văd copiii jucându-se... aşa, de dimineaţă... Sunt aşa de... impasibili. Pe ei nu-i deranjează nimic. Nici zgomotul, nici lumea multă, nici claxonul... Nimic. Se joacă, se iau în braţe, se tăvălesc, se mai trag de păr... Aşa… de dimineaţă. Mă uit cu drag la ei... şi mă gândesc... că azi trebuie să pornesc iar la drum... să mă lupt cu oamenii ce mă gonesc de foarte multe ori, să fac cumva rost de ceva de-ale gurii – daca nu se îndură cineva şi pentru mine –, să zâmbesc tuturor şi, de multe ori, să fiu lovit, să mă simt pierdut – deşi mă aflu în aceeaşi lume în fiecare zi –, să fiu rănit şi apoi să merg mai departe, căci deh... trebuie să aduc de mâncare copiilor...

Şi... mă uit la soare... Îmi zâmbeşte. Copiii se joacă în continuare. Râd. Eu, trist, oftez şi... mă retrag încet spre culcuşul meu făcut din cutiile de carton. Sunt doar un câine vagabond...

N.A.: Ei bine, evident, fiind în tramvaiul 35, am observat cum un câine se uita la alţi doi câini care se jucau şi... era foarte gânditor. Exact ca un om care se gândeşte la viaţa asta grea. La ceea ce îl aşteaptă azi. Sau mâine… Şi parcă zâmbea uşor, având o flacără de iubire în ochi pentru cei doi pui care se jucau. Şi soarele îi mângâia blana, în ceaţa dimineţii de doi noiembrie…

2 noiembrie 2006

Au uitat…

8.12 a.m. Mă uit pe geam. Oameni plictisiţi de viaţă se uită după tramvaiul ce îi va duce, evident, la muncă. Soarele mijeşte de după copacii galbeni de toamnă, trezit parcă după o noapte grea, obositoare.

Dar ce văd? Un câine lup, legat în lanţ, se tot învârte încontinuu, în jurul unei... pietricele. Nu e prima dată când văd un câine făcând un astfel de gest, pentru mine de neexplicat în momentul de faţă. Şi tot încercând să îmi explic gestul său necugetat, îmi dau seama că foarte mulţi oameni se află azi... cu laţul de gât. Ei nu mai văd viaţa aşa cum este ea de fapt şi se învârt în jurul cozii. Au uitat să privească cerul, copacii din jurul lor, dar, mai ales... au uitat că în jurul lor există păsări. Oamenii nici măcar nu ştiu că în lume există peste

8.000 de specii de păsări. Că aceste mici vieţuitoare sunt pline de iubire şi libertate, cu zborul lor lin şi cald. Au uitat că viaţa înseamnă şi ploaie cu furtună, şi praf peste cărţile din bibliotecă, şi lacrimi, şi gardul rupt din spatele blocului. Au uitat să simtă viaţa, cu bune şi cu rele, aşa cum este ea, şi astăzi nu mai văd decât partea sa întunecată, cenuşie. Nici măcar nu mai ştiu ce este aceea Iubire. Pentru majoritatea oamenilor, Iubirea înseamnă azi posesie, disperare, liana de care te agăţi doar atunci când dai de greu. E trist, dar... au uitat că Iubirea este de fapt pretutindeni. În orice floare, în orice miros, în orice urmă de pas lăsată pe zăpadă, în orice zâmbet, în orice clipă, ÎN NOI. Şi dacă noi ne-am da seama că ne punem singuri lanţul de gât, am învăţa să vedem soarele aşa cum este el de fapt şi să înotăm în oceanul vieţii aşa cum am ştiut dintotdeauna. Şi dacă pentru o clipă ne-am opri din tot acest haos, şi am deschide ochii, uitându-ne în jur, pentru a ne redescoperi, cu siguranţă că nu am mai fi nevoiţi să ne învârtim inutil în jurul aceleiaşi pietricele... teama.

16 noiembrie 2006

Masca durerii

Începusem să port masca. Trânteam priviri urâte oamenilor, şi totul în jur mi se părea inutil. Vremea o vedeam foarte închisă, oamenii mi se păreau toţi urâţi şi răi, viaţa însăşi mi se părea crudă şi fără scop. Renunţasem să mai simt ceva frumos, renunţasem la toate gândurile înălţătoare, pline de iubire, iar stomacul meu simţea o tensiune permanentă. Oamenii mă călcau pe picioare, pentru că tramvaiul devenea din ce în ce mai aglomerat. Nimeni nu-şi cerea scuze. Eu deveneam din ce în ce mai irascibilă şi mai agresivă. Dacă cineva mi-ar fi zis ceva atunci, i-as fi tăiat-o din scurt. Masca pe care o purtam acoperea de fapt un vulcan de iubire. Iar eu nu lăsam vulcanul să erupă. De teamă ca lava lui să nu mă ardă, şi ca nu cumva să ajungă prea departe, să îi ardă şi pe ceilalţi. Aşa că preferam să ţin în mine toată această lavă. Dar masca aceasta, a furiei, a tristeţii, nu făcea decât să atenueze starea din interiorul meu. Ştiam, probabil, undeva în subconştient, că la un moment dat voi erupe. Iubirea va ţâşni din sufletul meu, voi înflori, şi atunci voi vedea iarăşi copacii primăverii cum înfloresc în imaginaţia mea.

Mi-am dat seama că toţi oamenii se ascund sub această mască zi de zi. Simt acel vulcan în stomacul lor, îl confundă cu o angoasă şi o ţin acolo. Astfel, devin nervoşi, răi, au priviri tăioase, sunt trişti, închişi, uită să viseze. Devenisem una din ei. Intrasem în această lume. Începusem să mă simt rău. Vedeam negru. Mi-am dat seama că trebuie să omor sentimente, să omor idealuri, vise. Şi atunci am realizat că nu voi mai fi eu. Am încercat să mă umplu, încet-încet, de iubire, şi oamenii au început să prindă culoare din nou. Aveau iarăşi zâmbet pe faţă şi, deşi purtau masca, puteam vedea vulcanul din ei, chiar dacă ei îl simţeau ca altceva. Dar exista! Şi ochii aceia trişti! Aveau ceva… Acel „ceva"… Şi ştiu… de fapt ştiam dintotdeauna… că totul… efectiv totul… vine din interior… depinde cum vreau eu să văd acest Tot.

23 noiembrie 2006

Moda cititului

Ieri stăteam în faţa unui magazin de articole de lux şi aşteptam pe cineva. Cineva care întârzia la întâlnire. Atunci am scos cartea lui Steinbeck din geantă şi am început să citesc, din picioare, în faţa magazinului. Pe lângă mine treceau oameni destul de des, şi simţeam cum privirile lor mă batjocoreau într-un fel, de genul „ia uite-o şi p-asta, se dă mare intelectuală, citeşte în mijlocul străzii". La fel şi cei care, nervoşi, aşteptau la volan să treacă de stopurile insuportabile de pe Victoriei. Şi, cum sunt destul de sensibilă şi simt absolut orice privire şi ghicesc gândurile oamenilor, am fost sufocată de remarci ironice, care nu m-au lăsat să-mi termin capitolul.

Atunci m-am decis. Ce-ar fi ca noi, românii care mai vrem să citim fără să ne fie ruşine, să înfiinţăm o nouă modă? Moda cititului. Aşa cum astăzi se poartă colanţii şi bluziţele în dungi, aşa cum femeile nu-şi mai fac şuviţe, pentru că nu se mai poartă, aşa ar trebui şi oamenii să citească, pentru că e „la modă". Măcar atât...

Aseară m-am făcut blondă şi astăzi m-am îmbrăcat în pantaloni scurţi în carouri, care sunt, evident, la modă. M-am machiat finuţ, şi am plecat spre serviciu. În staţia de metrou, privirile bărbaţilor... spre mine. L-am scos pe Steinbeck din geantă şi am continuat capitolul. Privirile erau cam nedumerite. Am luat metroul. Am continuat să citesc, pe scaun. Privirile erau aţintite pe carte, toţi dorind să afle cine mă fascinează în aşa fel încât ba zâmbesc, ba mă încrunt, ba sunt foarte concentrată, ignorând total privirile tinerilor lacomi de acţiuni fizice. Ce am putut să constat cu stupoare a fost că, treptat, interesul asupra mea a dispărut... De ce?? Pentru că, evident, pentru majoritatea oamenilor, eu citesc „de fiţe", sau „ca să mă dau intelectuală". Pentru că astăzi, dacă ai o carte în mână, ori eşti un tocilar sau un „some kind of freak", izolat de restul lumii şi care nu ştie să vorbească decât despre conceperea lumii, ori eşti un prefăcut, care vrea să pară interesant cu nişte foi în faţă, să mai agaţe şi el ceva.

Acum... mă duc să dau o raită prin Mall, ca să îmi etalez noua culoare a părului şi eventual poate mai cumpăr şi un articol, două de la Mango, ca să pot să dau mai bine foaia cărţii, atunci când o s-o citesc, la masă la restaurantul chinezesc.

23 februarie 2007

Creativity killers

Mă duc la un interviu. Firmă mare. De prestigiu. Ei spun că oferă angajatului tot ceea ce şi-ar dori, multă libertate şi că îl ajută să-şi dezvolte capacităţile, sunt acolo numai şi numai pentru a-l ajuta în a se depăşi pe el

însuşi. Se laudă că oamenii lor sunt toţi oameni care fac multe, realizează şi mai multe şi întotdeauna au un succes deosebit în munca pe care o depun.

În faţa angajatorului, după un şir de situaţii tâmpite, de genul „ce ai face dacă", urmează întrebarea: „care consideri că este cea mai mare calitate a ta?" Şi spun, fără nici cea mai mică ezitare, „creativitatea". „A, frumos. Noi căutăm oameni creativi. Şi... cum folosiţi această calitate?" mă întreabă individul. „Păăi... scriu, compun muzică, mai pictez, mai desenez, inventez, bine, o grămadă de lucruri", spun eu. „Îmhî...", spune angajatorul, parcă nemulţumit. „Şi cum credeţi că vă puteţi folosi această calitate la noi în firmă?". „Păi, depinde de situaţie. Pot face orice. Pot să vin cu idei noi de organizare sau prezentare, pot să scriu despre articolele dumneavoastră, pot veni cu idei de reclame pentru dumneavoastră... De fapt, cred că deja am nişte idei pentru una dintre revistele dumneavoastră..." „Aha, înţeleg...", spune angajatorul. „Dar ştiţi că nu puteţi să schimbaţi chiar tot, aşa... Adică, există nişte limite... Nişte reguli. Mai întâi ar trebui să ne arătaţi nouă ideea, după aceea ideea dumneavoastră va fi evaluată de către un superior, iar mai apoi, de către reprezentanţii noştri din străinătate. Şi, dacă aceştia consideră că nu este în regulă, va trebui să veniţi cu alta...", spune „ză master", stând picior peste picior şi privindu-mă de sus, evident. Mă uit la pantofii lui lăcuiţi frumos, foarte îngrijiţi. „Şi atunci... eu cum îmi folosesc creativitatea, când ea e exploatată la maximum şi verificată şi întoarsă şi... şi?", întreb. „Oamenii noştri vă vor învăţa să vă folosiţi această calitate", îmi răspunde.

Mă ridic brusc, dar... elegant, îi întind mâna şi, înainte să ies pe uşă, îi spun zâmbind ironic: „Vedeţi că aţi călcat în... rahat azi de dimineaţă... Ce păcat că nu puteţi fi atent la detaliile care contează... O zi bună!".

21 martie 2007

Aleg să fiu...

Tramvaiul 35 nu mai există de câteva luni de zile bune. Se lucrează pe linie şi au fost introduse alte tramvaie în locul lui, chiar dacă merg doar pe jumătate din traseul iniţial. Astăzi m-am urcat într-unul din ele. Aceiaşi oameni, gârboviţi de grijile zilnice şi înrăiţi de societate, chiar dacă inconştient uneori, aceleaşi geamuri închise, de frica primelor raze de soare ale primăverii care de-abia se chinuie să ne şteargă puţin mocirla de pe ghete, rămasă de la zăpada care încă se mai topeşte pe străzile mohorâte ale Bucureştiului.

Acum că am făcut descrierea de rigoare, să vă spun ce am observat astăzi. Şi ceea ce cred eu că nu e un fapt puţin important. Am observat că iubim diferit. O să ziceţi „păi normal că iubim diferit!". Nu, ma refer la faptul că bărbaţii iubesc diferit de femei. E normal, ştiu...

Dar să vă explic: o femeie iubeşte simplu. Ea zboară, se dăruieşte întru totul, simte că poate face orice pe pământ când e alături de cel pe care îl iubeşte şi poate face până şi cele mai stupide lucruri ca să-i demonstreze acestuia că îl iubeşte şi ca să-i câştige dragostea.

Bărbatul... eh... există mai multe tipuri de bărbaţi. Există (1) cel care sufocă femeia, spunându-i non stop cât de mult o iubeşte şi stând cu ea bot în bot toată ziua (un fel de „sub-papucar", scuzaţi expresia), (2) cel care nu îi spune aproape niciodată femeii ce simte, dar în schimb îi arată prin fapte şi gesturi (ăştia sunt specimene rare, dar bune – deşi femeii trebuie să-i spui mai mereu că o iubeşti, pentru că simte nevoia), apoi (3) cel care nici nu spune, nici nu arată (ăştia sunt groaznici), dar atunci când e luat la rost scuipă tot, şi mai există (4) cel care se mulţumeşte să fie prin preajma persoanei iubite doar ca să o privească, doar ca aceasta să îi zâmbească şi el să îi privească chipul luminos. O viaţă întreagă. Fără ca el să spună un cuvânt. Femeia nu ar putea face acest lucru. Oricât ar încerca. Pentru că femeia nu se poate abţine. Femeia nu poate să tacă, nu poate ţine un secret. Pentru că femeia vrea să îl posede pe bărbat. Şi culmea, chiar dacă de cele mai multe ori dragostea bărbatului este confundată cu plăcerea carnală, bărbatul este acela care poate face asta o viaţă întreagă. Să privească. Cu dragoste. O femeie.

Tramvaiul mergea mai departe şi noroc că era să îmi reteze o tanti capul cu un aparat de măsurat şinele sau strada sau ce or măsura ele, că altfel uitam să cobor unde trebuia. Să iubiţi sănătos!

P.S.: Nu, nu sunt misoginã.

23 februarie 2008

Oraşul pălăriilor verzi

Mergeam cu soţul meu de mână, pe lângă linia fostului tramvai 35. În faţa noastră, pe aceeaşi alee, se mai plimbau încă două perechi. Cum am observat acest lucru? Doar se ţineau de mână... Apoi m-am uitat în jurul meu şi am observat că lumea noastră este plină de fel de fel de „semne", pentru că altfel nu ştiu cum le-aş putea numi.

De exemplu, dacă vezi doi oameni că se ţin de mână, înseamnă că sunt împreună. Dacă cineva poartă la piept o bucăţică de material negru sau e îmbrăcat în negru total, înseamnă că a suferit un deces în familie. Dacă un om poartă sutană, înseamnă că e preot. Şi tot aşa...

Şi atunci mi-a venit ideea... Cum ar fi dacă ar exista un oraş în care dacă cineva care ar iubi... indiferent ce... o fiinţă, o floare, un apus, un sentiment, un film, un cântec sau viaţa pur şi simplu, ar purta o pălărie verde? V-aţi închipui cum ar arăta? Poate la început, de teamă sau de ruşine, am vedea doar câţiva oameni care ar purta pălării, la care lumea s-ar uita un pic mai ciudat, într-adevăr. Dar, în timp, poate lumea ar începe să înţeleagă că nu este o ruşine să iubeşti şi să arăţi asta. Să existe o campanie şi pentru asta. Nu împotriva fumatului, care numai asupra fumatului atrage atenţia, nu împotriva drogurilor, care numai asupra drogurilor atrage atenţia şi tot aşa. Lumii îi este ruşine să iubească. De ce? Pentru că societatea bolnavă ne-a învăţat că mai bine ţinem în noi decât să le arătăm şi celorlalţi nişte sentimente frumoase şi poate, astfel, să

îi ajutăm şi pe ei să simtă nişte lucruri frumoase. Şi, pe lângă toate acestea... verdele e o culoare frumoasă... nu sunteţi de acord?

24 februarie 2008

Eu de ce scriu?

Aseară veneam pe jos pe la Rosetti, pentru că nu mai puteam circula cu transportul în comun. Şi plimbându-mă printre mormanele de praf care acum au împânzit Bucureştiul, pe lângă mine a trecut o fiinţă atât de fină, de plăcută, încât m-am gândit că pot scrie o carte despre ea. Era o fată la vreo douăzeci de ani, mică de statură, cu ochii negri, părul lung si cârlionţat şi chipul foarte alb. Avea în privire acel ceva care e pur. Şi atunci... nu vă vine să credeţi la ce m-am gândit... mi-am zis: aş putea să o folosesc ca personaj şi să o omor. Să îi fac o moarte tragică, un accident, ceva. Ar ieşi o carte super...

Apoi, aseară, înainte să adorm la lumina veiozei mele roşii, când îmi vin nenumărate gânduri care nu mă lasă să mă relaxez, m-am întrebat „de ce scriu scriitorii?". De ce totul acum trebuie să fie cât mai tragic, cât mai dramatic, cât mai multă crimă, teroare, durere? De ce trebuie să transmită astfel de sentimente? Ceea ce şi eu am vrut să fac... Eu de ce scriu? Mă gândeam că sunt o minte sclipitoare şi că lumea mă va admira pentru ceea ce zic. Da, sigur... Ce tâmpenie! Să ştiţi că de multe ori m-am gândit la asta! Şi e trist că mulţi scriu pentru a fi admiraţi! Pentru a vinde cărţi! Pentru a vinde crime, durere, frică, sentimente de care noi fugim zilnic. Nu-i aşa că e aberant? Oare nu e România asta de vină? De fapt... dacă mă gândesc bine, nu se întâmplă numai în România... Oamenii au uitat de frumos. Şi evident că, aşa cum se spune, operele frumoase sunt recunoscute după ani buni după ce a murit cel ce le-a scris sau le-a pictat sau le-a sculptat etc.

Oricum, tot ieri, mergând cu RATB-ul, în interminabila aglomeraţie din acest oraş sufocat de gaze poluante, mă ţineam de bară cu privirea către geam. Pe lângă autobuzul în care eram au trecut alte două autobuze cu copii. Ce credeţi că făceau? Râdeau şi ne făceau cu mâna. Ce credeţi că făcea lumea din autobuz? Nimic. O singură băbuţă din faţă şi-a ridicat cât a putut mâna îmbătrânită de vreme şi a mişcat-o uşor spre ei, cu dragoste. Ce am făcut eu? Am zâmbit.

De ce scriu? Pentru astfel de lucruri...

6 martie 2008

Dincolo de cer

Cu toţii ştim că există foarte mulţi oameni care dacă nu văd cu ochii lor, nu cred. Ei bine, astăzi, în timp ce lumea mă călca non stop pe picioare în troleibuz, mă uitam la cer. Fel de fel de nori, fel de fel de forme. Unul chiar mi s-a părut a fi un dinozaur. Unul haios, bineînţeles. Şi tot privind, mi-am pus din nou întrebarea: dacă dincolo de cer nu se mai află nimic, aşa cum vedem la

televizor? Şi de aici au pornit nenumărate întrebări, la care probabil că nu îmi voi răspunde decât după moarte. Dacă nu există universul acela imens, dacă nu există Marte, Jupiter, luna…? Dacă soarele este doar creaţia cuiva care ne ţine închişi undeva într-o „lume a oamenilor" şi ne mai aprinde din când în când "becul" ca să ne lumineze ziua şi apoi se uită frumos la noi, la fiecare în parte? De unde ştim noi că cineva chiar a ajuns pe lună sau că imaginile pe care le vedem sunt din ceea ce se numeşte „spaţiu"? Ştim foarte bine ce poate face tehnologia în ziua de azi şi cum se pot prelucra imaginile – chiar de foarte multe ori maginile legate de spaţiu mi s-au părut prelucrate pe calculator. Şi ştim foarte bine câte secrete se află în lume, mai ales în ceea ce priveşte NASA şi alte organizaţii de genul acesta. Şi oare… nu vă simţiţi ciudat când vă uitaţi noaptea la cerul înstelat? Asta dacă vă mai uitaţi noaptea la cer şi dacă mai vedeţi stele pe unde sunteţi… Mie mi se pare că e un mare mister dincolo. Şi nu este legat numai de ce anume ar putea fi acolo, dacă ar exista extratereştri sau dacă vine vreun meteorit. E vorba că suntem ca nişte gândaci sub cerul imens, care nu ştim unde duce. Şi nimeni nu se mai uită la el. Oare de ce? De frică? Unde duce orizontul? Chiar nu se opreşte nicăieri? Practic, orice are un capăt. Şi cine a văzut Infinitul ca să spună că nu se termină?

Şi ca să revenim la oameni… ne uităm toată ziua la televizor… vedem fapte care cică se întâmplă în lume, unele din păcate (cum ar fi crimele, violenţa etc) chiar au loc şi noi o luăm ca atare. De ce? De ce credem tot ce vedem acolo? Adică una e când vezi că o pasăre îşi face cuib în faţa ta şi alta e când vezi un documentar despre o pasăre care imită sunetele. E magnific, frumos şi crezi, de ce nu? – e mult mai real, doar e pasăre şi ai văzut păsări. Dar când ni se spune despre ce e dincolo de cer cum reacţionăm? Mulţi nu vorbesc despre asta, preferă să ignore şi să spună ceva de genul: „da, ok, există Univers, există ceva, e imens, e departe, dar nu am să ajung niciodată…". Dar… oameni buni! DACĂ NU EXISTĂ? Sunt atâţia oameni bolnavi care inventează şi care vor să manipuleze masa şi care vor să facă rău, încât o astfel de minciună ar fi foarte uşor de introdus naţiunii.

Ştiu că mulţi oameni, mult mai „experimentaţi" decât mine, vor spune că există toate acestea, că nu este adevărat ce spun, că ei au călătorit în Univers… spiritual. Ştiu ce spun şi ştiu că este adevărat. Dar fiecare om îşi formează convingerile după propriile experienţe. Şi în acestea va crede până va muri. Există, nu există, ideea e că decât să mă uit le televizor, prefer să mă uit la cer să să mă întreb: ce se află dincolo de globul de sticlă în care ne trăim viaţa?

14 martie 2008

Ochi de cameleon

„De ce tot timpul când mergi te uiţi în jos?" m-a întrebat cineva odată. La vremea respectivă nu mai ştiu ce am răspuns, probabil că i-am spus că sunt cufundată în gândurile mele. Astăzi mi-am dat seama că prefer să nu omor furinicuţele care încearcă să străbată, poate, un drum foarte lung dintr-un capăt într-altul al unei alei, fireşte banale, pentru noi.

Oi merge eu cu privirea mai mereu în jos, având mereu reproşuri de genul „vecinul cutare mi-a spus că nu l-ai salutat", dar dacă nu aş privi înainte, nu aş scrie atâta despre oameni.

Stând pe scaun în troleibuz (astăzi fiind sâmbătă, nu vă închipuiţi că altfel aş fi binevoit să stau jos), răsfoiesc cartea lui Steinbeck, dar razele calde ale soarelui mă fac să privesc în sus la clădirile din centru. Şi îmi dau seama că atât de rar – sau poate că niciodată – nu m-am uitat cu adevărat la centrul Bucureştiului. Şi mergând pentru câteva staţii, pot spune că am părut ciudată pentru restul călătorilor, deoarece gâtul meu lung şi subţire se întindea cât putea după cele mai înalte culmi ale clădirilor de pe bulevardele Regina Elisabeta şi Carol I. Vreau să spun că am observat flori la ferestrele celor care locuiesc în zonă şi, mai mult decât atât, m-a uimit faptul că a trebuit să-mi aduc aminte cum se zice la... stropitoare. Era la un balcon, veche, murdară, dar în acel peisaj arăta perfect, lângă glastra cu flori şi pereţii împânziţi de plante căţărătoare. Apoi am observat statuile de deasupra cinematografului Bucureşti, ceasul şi basoreliefurile de pe clădirea Ministerului Agriculturii, leii de deasupra Teatrului Foarte Mic şi tot aşa.

Atunci m-am gândit că nu trebuie să mă uit doar în jos, ca să nu calc furnicile şi gândăceii sau doar drept, ca să observ oamenii sau doar în sus, ca să mai văd şi păsări şi altceva, ci trebuie să-mi aduc aminte de toate trei şi să încerc să observ lucrurile frumoase pe lângă care trec în fiecare zi nepăsătoare... Mai bine aş avea ochi de cameleon.

15 martie 2008

Eu în oglindă

Mă uit în oglindă. Încerc să mă văd. Sunt ca un purice. Dar un purice cu o inimă cât un ocean. O inimă ce poate să ţopăie exact ca un puricel. Şi inima asta zvâcneşte atât de tare încât provoacă un tsunami. Un tsunami care ia toată omenirea şi o îmbrăţişează cu apa sa călduţă. Şi apoi lumea zâmbeşte şi simte focarul de iubire din Univers. Apoi, în locul oceanului rămân doar scoici, viaţă, lumină, curcubeu. Şi astfel... CREEZ UNIVERSUL.

15 iulie 2008

Secretul din Munden

În oraşul Lumen trăia un bătrân pe nume Oreste. Avea în jur de 80 de ani şi toată viaţa lui fusese considerat un om retras, dar liniştit. Însă unii îl vedeau ca pe un înţelept. Trăia într-o casă modestă, din lemn, la periferia oraşului, într-un cartier puţin rău famat, unde oamenii umblau arareori pe stradă.

În fiecare zi, bătrânul se ducea în piaţa din zonă şi vindea mere. Avea aceiaşi clienţi de ani de zile, care îi lăudau mereu marfa pe care le-o oferea. El le

spunea de fiecare dată câte o poveste, iar aceştia trebuiau să afle ce ascundea aceasta.

- Nea Oreste, cu ce ne mai încânţi azi? întrebau oamenii.

- V-am spus povestea cucului?…
Şi aşa era fiecare dimineaţă din viaţa sa.

Mare fu surprinderea când aflară că moşul are 87 de ani. Arăta de vreo 50.

În acea vreme despre care vă povestesc, moşul nostru se împrietenise cu un tânăr care venea doar să îi asculte poveştile, nu şi să cumpere. Auzise de el din vorbă în vorbă şi, de curiozitate, îl vizita zilnic în piaţă. Aşa că, în fiecare zi, tânărul venea şi stătea de vorbă cu bătrânul timp de un sfert de oră, înainte de a se duce la serviciu.

- Moşule, spuse tânărul într-o zi, poţi să-mi spui mai multe despre tine? De unde ştii atâtea despre viaţă? Care este secretul vieţii?
- Nu există nici un secret în viaţă, răspunse bătrânul.
- Dar matale cum poţi trăi doar din vânzarea merelor? Astăzi nu mai este ca pe vremuri. Viaţa este grea.
- Dacă tu crezi aşa, aşa este.
- Dacă eu cred aşa cum? întreabă tânărul.

Văzând că tânărul nu şi nu înţelege ceea ce îi spune, bătrânul îi destăinui:

- Uite, acum mulţi ani, când eram cam de vârsta ta, m-am gândit cum ar fi să le zic tuturor că eu sunt un om de succes şi, bineînţeles, să mă comport ca şi cum aş fi. Aş fi vrut să văd dacă lumea din jurul meu se schimbă şi dacă eu m-aş simţi altfel…

Şi bătrânul continuă povestea din tinereţea lui. Faţa tânărului se lumina din ce în ce mai mult şi încuviinţa mereu din cap.

A doua zi după cele întâmplate, tânărul nu mai apăru la taraba moşului. Acesta însă vându mere în continuare şi spunea poveştile cu tâlc oamenilor care cumpărau de la el. Şi zilele, lunile, anii trecură şi tânărul nu mai trecu deloc prin piaţă.

Apoi, într-o după-amiază de iunie, bătrânul se îndrepta spre casa lui de la periferie când, pe una din pancardele cu reclame din intersecţia Sentimentelor cu Gândului îl văzu pe tânărul care nu-l mai vizitase de vreo doi ani de zile. Sub poza acestuia scria: Mircea Vulpe – cel mai de succes om din Munden, îşi lansează ultima carte: Cum să te îmbogăţeşti. Tânărul din poză zâmbea cât îl ţinea faţa, era îmbrăcat foarte bine şi în mână ţinea un exemplar dintr-o carte strălucitoare. Bătrânul zâmbi şi trecu mai departe.

Peste cinci zile, tânărul se afla la lansarea propriei cărţi. În jurul lui era numai lume bună, oameni cu pahare de şampanie în mână, parfumuri scumpe, zâmbete.

- Dar spune-ne, Mircea… care este secretul tău în viaţă? întreabă reporterul.
- Totul este foarte simplu – citiţi cartea şi veţi afla răspunsul.

Lumea continua să râdă. Gustau numai delicatese, mâncăruri scumpe, vin de calitate şi ascultau muzică clasică.
La un moment dat, în colţul salonului unde avea loc lansarea, apăru un bătrân simplu, cu haine la fel de simple, curate, dar cu o statură dreaptă şi cu un zâmbet liniştitor.

Tânărul nu îl văzu, fiind prea preocupat de discuţiile cu cei din jur. Dar bătrânul se apropie de el, cu paşi mărunţi. Invitaţii se uitau la el ciudat, întrebându-se ce caută un asemenea om acolo. Dar el zâmbea şi se îndrepta spre vedeta acelei seri.

Când îl zări, zâmbetul tânărului dispăru şi apăru teama. Nu-i venea a crede ochilor că în faţa lui se afla acel bătrân cu care vorbise multă vreme despre lucruri frumoase. Îşi deschise braţele să-l îmbrăţişeze, iar bătrânul îl primi călduros, zâmbind în continuare.

- Ştiu, ai venit să… îmi spui că totul este meritul tău, tot ceea ce mi se întâmplă…

Dar nea Oreste îi făcu semn din mâna sa bătrână şi îi zise:
- Nu, dragul meu Mircea, am venit să-ţi spun o poveste, spuse bătrânul calm.
- Da… sigur că da… cum să nu… spuse tânărul zâmbind forţat şi fâstâcindu-se, deoarece lumea făcuse linişte ca să aude conversaţia… Doamnelor şi domnilor, he he, vă prezint un vechi prieten de-al meu… Oreste Aparte.
Lumea se uită atentă, iar bătrânul îşi începu povestea:

- E o poveste simplă, doar că trebuie înţeleasă. Într-o zi, furnica îşi făcea treburile zilnice, cărând mâncare către casa sa. Pe drum, se întâlni cu gândacul de Colorado, care o întrebă: „Furnico, spune-mi şi mie cum faci de duci o viaţă atât de bună şi mai munceşti şi toată ziua? Nu te odihneşti niciodată?" Atunci, furnica îi spuse: „Dacă ai încerca să vezi mai departe de câmpul tău de cartofi, poate că nu ai mai fi atât de pierdut în el." Iar eu îţi spun, tinere, secretul vieţii este că viaţa este aşa cum o vezi tu. Şi… îţi mulţumesc…, spune bătrânul cu ochii plini de dragoste.

Tânărul rămase cu gura căscată, se uită nedumerit la cei din jur şi, într-un final, întrebă:

- Dar… de ce să-mi mulţumeşti? Credeam că eşti supărat…
- Numai un netot ar rămâne supărat pe cineva care i-a îndeplinit visul. Tu ai făcut ce eu nu am făcut şi nici măcar nu m-am gândit să fac. Eu am spus, pur şi

simplu, o poveste. Tu ai înţeles ce ai vrut din ea şi ai extras ce ai avut nevoie. Ai înţeles că secretul este în tine şi că nu există secrete pentru această viaţă.

Tânărul amuţi şi, aproape cu lacrimi în ochi, îl luă pe mână de bătrân.
- Hai să mâncăm nişte mere… ce zici?

24 martie 2009

Nu fi trist că eşti trist!

Ieri m-am gândit la asta cam toată ziua. Mi-am dat seama că absolut toţi oamenii sunt trişti. Poate mă contrazici şi spui că nu e aşa. Da… ştiu că poţi fi fericit că eşti îndrăgostit (maxim două săptămâni). Poţi fi fericit câteva zile că (crezi că) ai obţinut job-ul mult dorit, poţi fi fericit o zi sau două că ai luat un examen, poţi fi fericit câteva momente că eşti admirat. Poţi fi fericit o perioadă că ţi-ai găsit drumul în viaţă etc etc. Exemple sunt multe…

Dar… după ce te îndrăgosteşti de o persoană şi dispare vraja, începi să îi vezi defectele şi vrei mai mult sau nu mai vrei. După ce obţii job-ul dorit, îţi dai seama că poţi mult mai mult sau că nu îţi plac colegii etc. După ce iei un examen, te gândeşti câte mai trebuie să faci ca să ajungi unde vrei de fapt. Poate ai pornit pe calea unei vieţi mai spirituale, dar la un moment dat vei vrea mai mult şi ai fi trist că nu poţi ajunge la „iluminare".

Aşa că la ce concluzie am ajuns eu… Bine, poate aţi ajuns şi voi mai de multă vreme… Ideea e că întotdeauna trebuie să fim nemulţumiţi, să ne dorim altceva decât avem. Nu am văzut om fericit pe deplin. De fapt nu există fericire. Este doar o iluzie.

Poate cineva are familie, dar nu are o carieră strălucită. Poate altcineva are o grămadă de bani, dar se simte singur. Nu poate… sigur! Poate că unii au mulţumire sufletească deplină, dar nu au cu ce să-şi cumpere o pâine. Ori trebuie să trăim în ambele lumi, aşa ne-a fost dat.

Prietenul tău cel mai bun, care e tot timpul zâmbăreţ şi săritor, cu siguranţă are ceva ce îi lipseşte, dar nu vrea să-ţi spună despre asta. Şi exemplele pot continua…

De fapt, ce voiam eu să spun este… nu fi trist că eşti trist. Cu toţii suntem!

Şi ca să închei cu un fel de sfat… o cugetare care îmi place foarte mult, legată de fericire: „Fericirea e să ştii să îţi doreşti ceea ce ai deja. (Sfântul Augustin)"

19 iunie 2009

Sămânţa

Subiect: despre mine şi ceea ce simt acum.
Aşa că vom vedea câţi sunt interesaţi de asta şi cine comentează.
Chiar mă întrebam cine citeşte acest blog şi de ce. Poate îmi spuneţi zilele astea, voi care citiţi.

Astăzi am dat o fugă la biserică, unde obişnuiam să mă duc în fiecare duminică acu' ceva vreme. Nu pot spune de ce nu am mai fost, aşa cum nu pot spune nici de ce am fost azi. Pur şi simplu am fost.

Preotul la care mergem este un om deosebit, un suflet nobil, cu un har aparte, dacă pot spune aşa. Biserica este la câţiva kilometri de Bucureşti, într-un locşor ferit de urbanism.

Am stat la toată slujba, am observat, am simţit, m-am întrebat. Am plâns când am văzut un copil handicapat. I-am simţit durerea. Am simţit durerea părinţilor. Am râs când am văzut o fetiţă de câteva luni care tot zâmbea într-o parte, după care râdea cu cea mai mare poftă de viaţă. Apoi am ascultat predica de la sfârşitul slujbei. Era vorba de o sămânţă, care trebuia sădită pe un pământ bun. Şi apoi preotul Cristian ne explica unde putea creşte sămânţa, unde nu. Ce era sămânţa? Credinţa. Adică cel mai mare dar pe care ni-l poate face Dumnezeu.

Am ascultat tot, cu întrebări în minte, cu o veşnică senzaţie de umilinţă şi… la un moment dat, vocea preotului s-a schimbat, am simţit că ne vorbeşte din tot sufletul, aproape că plângea… Imediat mi-au dat şi mie lacrimile. Vorbea despre… Iisus. Şi mi-am adus aminte că eu nu cred în Iisus, dar totuşi mi-au dat lacrimile. Am simţit că e adevărat. Apoi mi-am amintit că atunci când m-am împărtăşit, înainte să iau linguriţa de vin a început inima să îmi bată foarte foarte tare şi nu înţelegeam de ce. Era o emoţie foarte puternică, necontrolată, şi nu m-aş fi gândit vreodată că o pot avea atunci. Trebuia să mă întreb mai mult de ce. Nu să dau uitării. Dar cum nimic nu este întâmplător, poate că azi am mers acolo ca să aflu. Să cred. Să simt. Să plâng. Să zâmbesc.

Asta am simţit să scriu acum. Şi asta voi face tot restul vieţii mele. Chit că unii dintre voi aveţi aceleaşi credinţe sau nu. Pe Iisus nu l-au iubit toţi, aşa cum nici noi nu putem împăca pe toată lumea.

Eu sunt un om fericit şi aleg să fiu până la ultima suflare. Ştiu că sufletul meu are un loc sub aripa îngerilor. Mulţumesc!

11 octombrie 2009

Ceea ce rămâne

Uneori, loviturile pe care ni le dă viaţa sunt în sine o învăţătură extraordinară.

Nu am crezut niciodată că moartea unui prieten apropiat va fi ceva pozitiv. Da, exact aşa. De când a murit Mădălin, am început să iubesc viaţa la adevărata ei valoare. Am învăţat să trăiesc clipa, să fac numai ce simt, să mă bucur de fiecare om care îmi iese în cale, de fiecare prânz luat cu prietenii, de toate vrăbiuţele, toţi copacii şi… de ploaie. De tot ce mă înconjoară. Absolut tot. De ce? Pentru că am ajuns la concluzia că suntem atât de fragili… ca un puf. Şi oare… un puf nu poate atinge o grenadă?

Dacă te gândeşti ce rămâne din tine după ce mori… ce ai răspunde? Gândeşte-te bine de tot. După mai multe zile, eu mi-am răspuns. Nu, nu e vorba de case, de avere, de maşini sau ceva de genul ăsta. Sau poate e, dar… asta contează mai puţin. Nu e vorba de melodiile pe care le-ai cântat pentru oameni sau de ceea ce ai scris pentru oameni. Toate astea se duc în timp… durează doar câţiva ani. Şi totuşi… ce rămâne? Sufletul, zici? Da,… el e etern, într-adevăr. Nu… ce voiam eu să spun este că ceea ce rămâne este ceea ce faci pentru cei din jurul tău. Ce faci pentru oamenii care îţi ies în cale? Ce faci pentru prietenii tăi? Te-ai gândit că dacă faci pentru ei faci, automat, pentru tine? Ştii cum e să uiţi de tine? Încearcă măcar o dată şi ai să vezi că asta e hrana de care ai nevoie. Unica hrană…

Mădălin avea 26 de ani. Acum e veşnic. El a învăţat lecţia vieţii mai devreme decât noi. Tu mai ai timp. Ai să faci ceva?

19 octombrie 2009

Am învăţat...

Am învăţat că viaţa e trecătoare şi e bine să ne folosim de ea la maximum.

Am învăţat că atunci când spui mulţumesc ai parte de cel mai frumos sentiment pe care îl poţi trăi.

Am învăţat să iubesc fără să cer nimic înapoi.

Am învăţat să îi admir pe cei care sunt mai buni decât mine, fără să mă simt mică.

Am învăţat că e important să zâmbeşti chiar şi atunci când plângi.

Am învăţat că prieteni sunt aceia care se bucură cu adevărat de reuşita ta.

Am învăţat că o îmbrăţişare înseamnă mult mai mult decât două cuvinte.

Am învăţat că zâmbetul care contează cel mai mult e acela pe care îl vezi în ochii unei persoane.

Am învăţat că Dumnezeu există chiar şi atunci cânt nu îţi mai aduci aminte de El.

Am învăţat că nu există coincidenţe, există doar momente potrivite la timpul potrivit.

Am învăţat că timpul nu există şi că noi suntem nemuritori.

Am învăţat să mă bucur de suferinţele pe care mi le provoc singură.

Am învăţat să privesc fiecare zi cu alţi ochi. Nu cu cei fizici.

Am învăţat că există câini care pot simţi mai mult decât un om.

Am învăţat că scopul nu există decât atunci când ţi-l propui tu.

Am învăţat să îi iubesc pe cei pe care nu îi vreau lângă mine. Ei au cea mai mare nevoie de prezenţa mea.

Am învăţat că paşii mici sunt cei mai siguri.

Am învăţat că nu am cum să ştiu totul.

Am învăţat să fac întotdeauna numai ceea ce fac din suflet.

Am învăţat să respir din inimă.

Am învăţat să Fiu.

5 noiembrie 2009

Fii fericit!

O dată sau de două ori pe lună merg până la contabila tatălui meu, ca să iau sau să duc acte. Femeia stă în capătul celălalt al Bucureştiului, pentru mine care stau „la capătul lumii" pentru mulţi.

Astăzi nu am avut chef să mă duc. Simţeam că pierd o grămadă de timp, cum mi se întâmplă în ultima vreme, de nu apuc să fac nimic din ce am de făcut. Numai că tocmai astăzi am luat o lecţie de la această femeie de 70 de ani. Un suflet rar. Mereu se bucură când mă vede, zâmbeşte şi mă întreabă ce mai fac cu muzica. Am vorbit despre politică, despre viaţă, despre jocuri pe calculator, despre copaci, despre Bucureşti şi tot aşa…

Am aflat că are o pensie mare, fiindcă a lucrat la Minister şi acum îi e foarte bine. Am mai aflat că o ajută foarte mult pe sora ei, care are pensie de 5 milioane. Ştiam ce greu le e bătrânilor… Dar ce am aflat şi m-a impresionat profund a fost faptul că o femeie poate lupta chiar şi la 70 de ani, ca să trăiască în societatea dărâmată din ziua de azi.

Mi-a spus că i-a murit soţul (acum douăzeci de ani) şi că în acel an a simţit că nu mai vrea să trăiască. Şi credea că nu o va mai duce mult. Şi îmi spunea: „iată-mă astăzi aici; merg mai departe. Şi de multe ori mă întreb de ce… dar astăzi pot spune că mă bucur că sunt bătrână, la câte rele se întâmplă peste tot."

M-a întristat. Dar… ce m-a întristat şi mai mult a fost faptul că mi-a spus că în fiecare zi se uită pe geam la crucea soţului ei, acesta fiind îngropat în cimitirul din faţa blocului ei. Cum o fi să priveşti aşa în fiecare zi la rămăşiţele celui care ţi-a fost alături o viaţă? Ce tărie trebuie să mai ai să continui?

E greu… e foarte greu. Dar ea continuă. Tu ar trebui să fii fericit. Ai o viaţă minunată!

11 noiembrie 2009

Furnica şi uriaşul

Mă aflu pe un câmp frumos, verde. E vară. Soarele îmi zâmbeşte de printre firele lucioase de iarbă. Sunt mică. Miiiică, mică de tot. Florile (parcă ar fi nişte maci) se joacă cu vântul. Şi sunt atât de înalte… parcă ar fi copaci. Eu mă plimb pe o alee (dacă îi pot spune aşa…). De fapt, mă plimb printre firele de iarbă. Totul e aşa de verde şi de plin de viaţă…

Şi tot mergând eu aşa, la un moment dat îmi zic să mă opresc şi să respir. Doar să respir. Aşa că mă întind pe jos, pe pământul rece şi aştept să mă încălzească soarele. E aşa de plăcut… Mă uit la cer. E de un albastru senin cum parcă nu am mai văzut până acum. Dar deodată… ce văd? Din cer coboară spre mine o oglindă. Din aceea stil vechi, aurită pe margini. Şi se apropie, se apropie… se face din ce în ce mai mare. Apoi se opreşte exact în faţa mea. Şi mă uit la mine. Cred că am vreo 5-6 anişori, am bucle multe şi blonde, ochii mari şi albaştri şi am o rochiţă vaporoasă, în care mă mişc în ritm de dans şi râd cu gura până la urechi. Şi îmi aud râsetul. E colorat, pur şi plin de iubire. Şi acum simt că inima îmi râde în piept şi tot corpul parcă îmi pluteşte. Râd din toată fiinţa mea. Respir. Trăiesc!

Apoi, încet-încet, oglinda se îndepărtează. Prinde aripi şi zboară înapoi către cer. Eu închid ochii şi mă relaxez profund. Ce frumos e!… E linişte. E iubire. Altceva nici nu mai contează.

Apoi mă ridic. Şi cu cât mă ridic, cu atât devin mai mare, şi mai mare, şi mai mare! Şi cresc, cresc, până când tălpile sunt de zece ori mai mari decât iarba, iar capul meu ajunge în nori. Şi mă uit la mine. Sunt un uriaş. Sunt bărbat. Şi încep să caut fetiţa din oglindă în cer. Nu trebuie să o caut mult timp. Stă pe burtă pe un norişor auriu şi dă din picioare. Râde spre mine, aşa cum a făcut mai devreme. Întind palma spre ea. Ea se ridică şi vine alergând pe degetul meu arătător. Este cât o furnică. O sărut uşor şi apoi o bag în buzunarul de la piept. Să râdem împreună toată viaţa. Ea stă în buzunar ca la lojă şi se mai ascunde după batistă din când în când. Îi zâmbesc şi pornesc. Drumul vieţii e lung. Dar nu voi râde niciodată singur.

17 noiembrie 2009

Revelaţia orgoliului

Ieri mă gândeam serios la faptul că muzica e un lucru ce ţine de orgoliu. Eu, dacă vreau să evoluez, nu ştiu dacă muzica mă va ajuta. Muzica e un hobby prin care pot să mă exprim când cânt piesele mele, nu ale altcuiva. Când cânţi piesele altcuiva, demonstrezi că ştii să cânţi. Muzica e doar un mod de exprimare. Ca şi pictatul, ca şi scrisul. Arta constă în altceva.

Simt că învăţ multe lucruri în ultima vreme. Au apărut foarte mulţi oameni noi în viaţa mea. Unii sunt cei de care aveam mare nevoie, alţii sunt o provocare cu care trebuie să convieţuiesc. Să îi accept şi să învăţ de la ei. Să nu judec pe nimeni. Am început să privesc oamenii ca pe nişte suflete care se luptă. Chiar sunt într-o continuă luptă cu ei înşişi. Şi îi iubesc pe toţi, aşa cum sunt: „buni", „răi", categorii pe care noi le-am inventat.

Viaţa asta e chiar frumoasă. Şi spun asta în condiţiile în care ieri am plâns, certându-mă cu cineva. Uneori poate părea dificil să îi iubeşti pe cei cărora îţi vine să le rupi gâtul. Dar e cel mai mare test. Iar dacă reuşeşti să îl treci şi începi să vezi oamenii aşa, ţi se va face milă de cei răi. Şi îi vei putea iubi. Pentru că ei se chinuie de fapt. Esenţa lor nu e rea, doar că mai au mult până să înveţe. Iar tu eşti sus şi ar trebui să îi ajuţi să se ridice. Atât cât poţi.

Am mai spus asta, dar o repet: după ce mi-a murit prietenul de 26 de ani, m-am tot gândit la ce rămâne din noi pe pământul ăsta… Nu case, nu averi, nu slujba pe care ai avut-o… Rămâne ceea ce ai făcut pentru ceilalţi! Să uităm de noi şi să îi ajutăm pe alţii…
Eu plâng când se uită un câine la mine şi îmi cere de mâncare. Nu mă pot abţine. Îi simt suferinţa. Plâng când văd păsările cum zboară în stolurile lor frumoase. Ce frumos e… Şi noi ne gândim că vrem aia, vrem aialaltă, că ne lipseşte aia, aialaltă… Vrem o persoană, vrem un obiect. Pentru ce?! Pentru orgoliul nostru… Să deţinem, să AVEM! PENTRU CE?! Că azi eşti, mâine mori. Şi nu mai ai nimic. Dar duci mai departe ce ai învăţat aici. Doar că oamenii uită să înveţe. Preferă să doarmă. Şi totul e în jurul lor. La botul lor… Chiar mă uitam la nişte porumbei, parcă alaltăieri. Mă oprisem din drumul meu şi mă uitam la

ei cum zboară. Şi zâmbeam. Şi atunci a trecut un băiat pe lângă mine şi a zâmbit şi el la rândul lui. Ce moment frumos! Mi-a zâmbit un necunoscut! S-a mai sensibilizat cineva la vederea porumbeilor! Oare tu ţi-ai dat vreodată seama că oamenii merg pe stradă fără să observe păsările? Şi dacă ai şti câte specii avem în Bucureşti… Dar oamenii nu văd culoarea copacilor toamna, d-apăi păsările… Sunt mult prea sus. Şi ei sunt prea orbiţi de griji şi dorinţe inutile.

Astăzi mi-am dat seama ce bine e să spui „îmi cer iertare". E foarte greu, dar e aşa de bine… Ori orgoliul nu poate spune asta… Aşa că nu încerca să mai demonstrezi, ţie sau altcuiva, că poţi face ceva… Mai bine te ajuţi pe tine şi deschizi ochii! Şi atunci vei vedea oamenii ca pe nişte fiinţe minunate, care au un rol în viaţa ta. Fiecare în parte! Până şi ţiganca de vine şi îţi bate în geamul de la maşină şi cerşeşte (cum am păţit eu de curând). Şi am învăţat de la ea. Pentru că bătea în geam şi zicea: „dă-mi şi mie un ban de o pâine!…' Iar eu i-am zis: „n-am". Şi ea zice: „ce inimă mică ai…" Şi, evident, mi-a rănit orgoliul… „eu?!?! inimă mică?!??! Şi atunci i-am dat un leu. Apoi îmi zice: „ce suflet mare!" Şi deşi ştiam că nu a spus-o din suflet (i-am şi zis asta), am reuşit să-mi hrănesc orgoliul… Femeia a ştiut unde să atingă. Şi vorba aia, sunt multe femei care fac asta.

Noi nu avem dreptul să îi judecăm pe alţii. Trebuie să îi acceptăm. Aşa cum şi ei, la rândul lor, trebuie să ne accepte pe noi. Iar dacă ei nu o fac, înseamnă că nu au învăţat nimic din toţi anii pe care i-au trăit până acum. Şi asta ar trebui să ne facă să ne simţim bine. Pentru ca noi am învăţat o lecţie. Şi nouă nu ne mai e teamă să spunem „îmi pare rău", chiar dacă nu noi suntem cei care am greşit. Iar „umilinţa" e cel mai frumos sentiment. Un sentiment care te ridică sus, sus de tot.

Şi ca să închei, cei patru paşi pentru rezolvarea problemelor ar fi:

1. IDENTIFICAREA
2. ACCEPTAREA
3. IERTAREA
4. IUBIREA

Poate părea greu, dar e minunat. Ca orice lucru care merită pe lumea asta.

Mă opresc aici şi vă las să identificaţi. Şi mai apoi… să lucraţi cu voi înşivă.

24 noiembrie 2009